

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire kissing in front of the Colosseum at night. The woman is wearing a blue dress and the man is wearing a dark suit with a white shirt and a dark bow tie. They are standing in front of a stone wall with some flowers. The Colosseum is visible in the background.

Jane Porterová
Za vášeň
se platí

JANE PORTEROVÁ

ZA VÁŠEŇ SE PLATÍ

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

když jsem si tak procházel všech šest příběhů, které si můžete v únoru přečíst v mých edicích Sladký život a Sladký život Duo, napadla mě taková neuctivá poznámka – je to tak trochu jako „Italský měsíc“ někde v supermarketu. Hned u pěti povídek je totiž hlavním hrdinou Ital nebo aspoň pan Úžasný s italskými kořeny! A nedalo mi to, abych neuvažoval dále: není to tak trochu diskriminace jiných národností?

Pokud jste pravidelnou čtenářkou mých příběhů, budete vědět, že hned po Italech přicházejí na řadu Řekové, s odstupem stíháni Španěly a Francouzi. Poměrně dobře se v závodním poli drží Argentinci. A zapomínat samozřejmě nemůžeme na „domácí“ (knížky jsou v originále v angličtině) Brity, Američany, Australany a Novozélandany...

O českého hrdinu člověk ale ani nezavadí!

Samozřejmě, dost často si tady povídáme o tom, že mé příběhy jsou pohádky pro dospělé a hra, takže určitě ne všichni Italové jsou tak neodolatelní, jak to popisují mé autorky (když se podíváte do Itálie, tak těch stodevadesáticentimetrových svalnatých miliardářů je tam ve skutečnosti taky jako šafránu!). A nakonec to není podstatné. To poslání všech mých příběhů je totiž jiné, mnohem zásadnější. Ať hrdiny na začátku dělí cokoliv, je tu něco, co je určitě spojí.

Že uhodnete, co to je?

S láskou

Váš Harlequin

Jane Porterová

ZA VÁŠEŇ SE PLATÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Price of a Dangerous Passion

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Jane Porter

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8136-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8137-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8138-6 (PDF)

PROLOG

Silvestr

Měla pravidla. Zásady, které nikdy neporušovala. Bez výjimek. Charlotte nikdy nemíchala obchod a potěšení, nikdy. A ani nebyla v pokušení, bez ohledu na důležitost klientů. Všichni její klienti pro ni byli mimořádně důležití. Zákazníci ji vyhledali kvůli vynikající pověsti, a protože věřili, že zvolí nejlepší možné rozhodnutí. Přišli za ní, protože potřebovali vyřešit potíže a zmatky ve styku s veřejností a noční můry ze sociálních médií. Jak by mohli věřit jejímu úsudku, kdyby měla sama špatnou pověst? Kdyby přestala být objektivní? Kdyby zapomněla, kvůli čemu je tady v první řadě?

Charlotte Parksová tohle všechno věděla. Přesto Brando Ricci dokázal, že málem zapomněla, proč jsou její pravidla tak důležitá. Ukončila práci už před týdnem, brzy před Vánoci. Všechny debaty a zájmy rodiny Ricciových-Baldiových byly vypořádané, urovnané a uložené ke spánku. Velký silvestrovský večírek rodiny Ricciových navštívila, protože okázalé sešlosti milovali a rádi na ně zvali všechny, kteří jim pomohli. A Charlotte jim pomohla. Celý podzim ve Florencii zkoušela vyhladit napětí, vyvolané silnou negativní pozorností médií kvůli mocenským bojům v rodině a otázce následnictví.

Ne všechny záležitosti se zcela urovnaly, ale větší na napětí vyprchala. Rodina se sešla, aby obecnstvu znovu předvedla jednotnou tvář.

Dnešní večírek byl součástí onoho sjednocení. Neměla sem ale chodit. Ona svůj úkol splnila. Zaplatili jí, a velmi dobře. Neměla důvod, aby se do Florencie vrátila a party navštívila.

Hudba se změnila. Zpomalila. Brando ji přitáhl blíž k sobě a posunul ruce na zádech níž. Nadry se mu otřela o hrudník, vtěsnaný do smokingu.

„Moc přemýšlíš...“ zamumlal jí s teplým dechem do ucha.

„To ano,“ souhlasila. „Tedy měla bych. Přemítám, jestli jsi nebezpečný.“

„Nikdy bych ti neublížil. Slibuju.“

Věděla to. A věděla, že by byl úžasný, v posteli i mimo postel. Chemie mezi nimi byla elektrizující a nastala v okamžiku, kdy se uplynulé září setkali. Zároveň jí ale opravdu dělala starosti, protože ještě nikdy necítila takovou přitažlivost. Nikdy ji nenapadlo odhodit opatrnost... a přesto tu byla. Do půlnoci zbývalo půl hodiny a ona se potýkala s rozumem a bojovala s touhou.

„Neměla bych tu být,“ zašeptala a sevřela mu prsty.

Srdce jí bušilo příliš tvrdě. Tělo měla v jednom ohni, citlivé, mimořádně vědomé... a vzrušené. Už se nemilovala víc než rok, možná dva. Dosud k nikomu necítila takovou přitažlivost.

Část její osoby byla ve velkém pokušení žáru podlehnout. Logický a disciplinovaný díl ji ovšem varoval, že je to chyba, která může ohrozit její kariéru, pověst... i srdce.

Pohlédla znovu do jeho pěkné tváře. Byl úchvatný, skutečně pohledný. Nebyl ovšem krásný jen tělesně. Byl šikovný, okouzlující, podmanivý. Během měsíců

práce s rodinou Ricciových ji Brando přitahoval, zas a znovu. I když byl nejmladším členem rodiny, zdál se nejchytřejší a měl největší přehled. Začala jeho pohledu věřit a respektovat ho. Dokonce za ním šla, když se Enzo, Marcello a Livia v něčem nedokázali shodnout, v naději, že Brando najde diplomatickou cestu, jak dát popudlivé sourozence dohromady. A on to udělal. Dokázal to.

Kvůli němu se dnes vrátila do Florencie. Kvůli tomuhle... ať už to bylo cokoli.

„Čeho se bojíš?“ zeptal se a přimhouřenýma očima přešel její obličej.

Z jeho zkoumání ji brněla tvář, protože ožil bezpočet nervových zakončení.

„Že ztratím hlavu. Že se přestanu ovládat.“

Lehce zvedl koutek úst. Sjel rukama na jejich zádech níž, málem až k oblému pozadí.

„Jsme dva rozumní dospělí.“

Cítila jeho šlachovité silné tělo, přitisknuté ke svému. Jeho pevnou hrud, pas, silná stehna.

„Ano. Jenže práce a potěšení by měly zůstat oddělené...“

„Už spolu nepracujeme,“ připomenul jí a sklonil hlavu, aby oťrel rty o bok její šíje.

Zachvěla se a zavřela oči. Pokoušela se nevnímat, jak se jí napnula ňadra a naběhly bradavky. Rozvířila se v ní touha. Bylo stále těžší udržet jasnou mysl. Chtěla jen jeho ústa na svých, jeho ruce, dráždící a zkoumající její tělo. Už tak dlouho s nikým nebyla, a přesto ho chtěla. Chtěla na sobě cítit jeho váhu, aby jí naplnil tělo. Chtěla rozkoš, kterou jí mohl dát. Potěšení, po kterém prahla. Ovšem ne hned tak od někoho. Od něj.

Brando Ricci. Vinař, podnikatel, miliardář. Milenec.

Ne, milenec ještě ne...

„Neměli bychom to dělat,“ zašeptala.

Vzduch se jí ale zadrhl v hrdle, když ji palcem hladil po straně šíje a rozdmýchal těsně pod kůží plamínky ohně.

„Neděláme nic špatného,“ zamumlal. „Prostě tančíme.“

Zatím jsme nic špatného neudělali, opravila ho v duchu tiše, s důrazem na slůvko zatím.

Charlotte zaklonila hlavu, aby pohlédla do Brandových uhrančivých stříbrných očí. Bývaly chladné nebo studené, ale teď ji žár v nich sežehl. Cítila, jak že se chvěje.

Potýkala se s touhle přitažlivostí měsíce, bojovala se sršícím vnímáním a potlačovala hlad. Dnes večer však bitvu prohrála. Už z přítomnosti v jeho náruči se cítila bez dechu a zmatená. Tělo jí jen hučelo, mučené uvědoměním. Hladem.

„Je skoro půlnoc,“ řekla, když přes jeho rameno pohlédla na ohromné hodiny, které dnes na stěně palácového tanečního sálu odpočítávaly čas do nového roku.

„Za deset minut,“ pohlédl na hodiny také.

Zadávala se na orchestr na podiu, hrající oblíbené melodie, a shluk lidí na parketu. Taneční sál ze sedmáctého století zaplňovali nejbohatší a nejatraktivnější lidé z Evropy. Užívali si, smáli se, tančili, pili, slavili.

Až hodiny odbijí půlnoc, propuknou ohlušující oslavy. Davy vždy nenáviděla a obvykle se večírkům vyhýbala. Když ale přišla pozvánka na večírek Ricciových, neodmítla. Nemohla.

„Nač myslíš, *cara*?“ polaskal ji Brandův hluboký hlas.

Cara, drahá.

Pocítila další bezmocný záchvěv. Přišla dnes večer kvůli němu. Chtěla jen jeho. A přesto... jsou tu její pravidla. Její hloupé zásady.

Navlhčila si rty jazykem.

„Já nemíchám...“

„Práci a potěšení,“ dokončil za ni. „Já vím. Ale dnes večer se nepracuje. S prací jsme hotoví. S rodinou, s tím, co po nás chtějí ostatní.“

Otřel rty o její v letmém polibku.

Jako by vypustil v jejím srdci a myslí tisíce motýlů. Křídla naděje. Třepotání možností. Žila vždy tak osaměle, zdrženlivě, uvážlivě. Ale dnes večer...

Dnes večer cítila, jako kdyby možná... snad... někam a k někomu patřila. I kdyby to bylo jen na jednu noc.

„Jen dnes večer,“ pronesla ochraptěle. „Musíš souhlasit, že jde jen o jednu noc a nic víc. Slib mi to, Brando.“

Znovu otřel rty o její.

„Prima. Dnešní večer je náš. Tahle noc nám patří.“

„A zítra...“

„S tím si nemusíme dělat starosti. Zítřek ještě není.“

PRVNÍ KAPITOLA

Charlotte Parksová si zastrčila dlouhé světlé vlasy za ucho a narovнала klop elegantního kabátu. Pak stiskla domovní zvonek pěkné vysoké budovy ze sedmnáctého století v srdci Florencie, jen kousek od Ponte Vecchio. Dům, původně sloužící jako palác, přestavěli na několik soukromých domovů, včetně městského sídla italského magnáta Branda Ricciho.

Už tu byla dvakrát. Jednou pracovně minulý říjen. Potom znovu, už ne kvůli práci. Na silvestra.

Byl to rozlehlý okázaný městský dům se třemi oddělenými patry, takže chvíli trvalo, než někdo dorazil ke dveřím. Čekala tedy klidně a s vyrovnaným výrazem.

Charlotte byla ve vyrovnanosti vážně přeborník. Zvládat napětí a tlak se naučila brzy. Zvykla si na nestabilitu a spory jako druhá nejmladší ve velké, docela známé britské rodině. Její bohatí aristokratičtí rodiče se brali a rozváděli s málem hravou bezstarostností. Pořídili jí tucty sourozenců, polovinu vlastních a druhou nevlastních. Narodila se v Anglii. Pak ji matka odvezla na deset let do Los Angeles, když si vzala rošťáckého filmového režiséra Heatha Hugese, aby přskočila v patnácti do Evropy, kde dokončila ve Švýcarsku školu.

Vlastní i nevlastní sourozenci Charlotte byli poměrně známí a pohlední lidé, angličtí lvi salonů. Modelky, herečky, automobiloví závodníci. Rodina Parksových-Hughesových měla dokonce vlastní

televizní reality show, než ji někteří členové napadli jako příliš hrubou, hloupou a americkou záležitost. Nepomohlo, že téměř polovinu rodiny tvořili Američané plní plánů a ambicí.

Charlotte v Americe prožila dvanáct let, deset s matkou a dva poslední roky sama v nádherném domě v Hollywood Hills. Začala si cenit americké otevřenosti a výkonnosti, s jakou zdejší lidé vyřizují problémy. Dobrá, možná přeháněla. Bohatí Američané byli spíš dobří v najímání pomoci se zvládnutím škod a Charlotte dokázala újmy regulovat velice dovedně. Vlastnila malou společnost, která se rozvinula v nesmírně úspěšnou firmu pro styk s veřejností a získala klientelu z celého světa.

Do Florencie ji přivedla schopnost řešit potíže. Potkala Branda Ricciho před devíti měsíci. Najali ji, aby zvládla styk s veřejností po noční mŕče, která se týkala legendární rodiny Ricciových, jednoho z nejznámějších italských rodů, známému díky vinařství, koženému zboží a stylovému bydlení.

Podnikání rodiny Ricciových se datovalo k přelomu století, kdy se proslavili výrobou skvělého chianti. Po druhé světové válce rodina expandovala, přidala k obchodování módu a luxusní kožené zboží. Tři bratři Riccioví, vnuci zakladatele, podnik vylepšili a rozšířili. Pak ale nastaly běžné potíže. Jak se dělit o úspěch, když jsou si tři bratři prakticky rovni, ale každý má dvě nebo tři děti? Jedna věc byla zvládnout vedení ve třech... ale společnost nemůže vést osm lidí.

Koncem minulého srpna se pokusila uhladit negativní publicitu, pramenící z vnitřních rodinných rozbrojů. Vytvořila nové prameny informací, zaměřené na rodinnou soudržnost, i tak byla za scénou rodina stále spíše roztráštěná. Dosud se plně neprojevil úspěch, ale ona svou úlohu splnila. Rodina Ricciových zmizela z bulvárních plátek. Za své služby

dostala štědrnou odměnu a tím to mělo skončit... jenže neskončilo.

Charlotte jen zřídka chybovala, ale teď se dopustila kritického taktického omylu. O silvestru neměla prožít noc s Brandem Riccim. Ano, byl to výjimečný večer, jenže přestala být ostražitá. Porušila pravidla a nesla následky.

Teď byla tady, ale děsila se okamžiku, kdy stane tváří v tvář Brandovi. Byl geniální, mocný, vzrušující a vnímavý. Nechal ji ještě na parketu pocítit mnoho věcí, které nikdy neprožila.

Návrat do domu, kde ji tehdy odnesl do své ložnice, byl šokující. Nebyla panna, ale nikdy necítila nic tak úchvatného jako v jeho náruči a jeho posteli. Bezpochyby prožila nejúžasnější noc života. Sex byl tak skvělý, tak neuvěřitelně dobrý, že domů letěla uchvácená, omráčená a úplně unešená.

Naštěstí je dělila ohromná vzdálenost, přesně 6188 mil. Cesta vyžadovala alespoň jednu nebo dvě zastávky, podle využití letecké společnosti nebo trasy. Nebylo tudíž lehké ani pohodlné cestovat kvůli pozdravu letadlem.

Domů se vrátila s odhodláním soustředit se na budoucnost, nikoli na minulost. Ani na blaho s mužem, který v ženě umí vyvolat pocit, že je nejúžasnější na celém světě.

Už se znovu nesetkali. Nevídali se o víkendech. Užili si flirt. Nejsmyslnější záležitost, kterou kdy zažila. Nehodlala ovšem ztratit hlavu kvůli úžasnému sexu s nejpřitažlivějším a nejsmyslnějším mužem, jakého kdy potkala. Bylo to hotové šílenství. Mohla být Brandem tajně poblázněná, ale nebyla hloupá. Byl úplně mimo její ligu. Řekla mu to, když volal, že bude v Los Angeles. Doufal, že by mohli být spolu.

Jen jeho hlas v telefonu ji mrštil zpět do noci, kterou ve Florencii prožila v jeho posteli. Znovu cítila

jeho teplo a sílu. Dokázala si představit jeho hlavu mezi svými stehny, ústa na místě, kde byla tolik citlivá, jazyk hledající každý nerv. Když mohutně vyvrcholila, úplně se rozpadla a rozpustila se v slzách. Naprosto ji to přemohlo.

Sice nyní žila v Kalifornii, ale uvnitř byla stále Britka. Netěšila ji záplava tolika emocí. Pocity byly úžasné v úpravných soustech a odměřených porcích. Jenže vjemy, které cítila kvůli Brandovi... pro ty neměla místo. V jejím životě nebyl prostor pro omráčení, uchvácení a zmatení.

Stavy, které ji přivedly na práh jeho dveří.

Elegantní rozevlátý kabát totiž skrýval tajemství. Tajemství, o které se musela podělit, protože jej už nešlo déle skrývat. Jedna věc byla cosi tajit, dokud nebyl fyzický důkaz. Nyní už ale břicho nešlo ukrýt. A tak byla tady. Nikdy ji nenapadlo, že povede rozhovor, na který se nyní obrnila. Brala antikoncepci a on použil kondom. Přesto...

Charlottino srdce bylo v šoku. Vydechla, než pomalu vtáhla uklidňující nádech. Znovu stiskla domovní zvonek a držela jej o něco déle a odhodlaněji než před tím.

Když tu byla naposledy, málem kvůli Brandovi uvěřila na zázraky. Jenže o zázraky nešlo. Jen o pochroumaná pravidla, porušené zásady a důsledky, lámající srdce.

Vchodové dveře se náhle svižně otevřely. Objevila se v nich vysoká štíhlá mladá žena s dlouhými tmavými rozčuchanými vlasy a rudými rty. Nahé tělo jí stěží zakrýval bílý hedvábný župan, tak tenký, že látkou prosvítaly tmavé bradavky.

Charlotte modelku okamžitě poznala. Byla to argentinská kráska, která brala svět módy útokem.

„Sì?“ utrousila Louisa a župan jí sklouzl z ramene po štíhlé paži, takže už látka nezakrývala trčící ňadro.

Charlotte bradavku ignorovala a využila italštinu, kterou se naučila ve Švýcarsku.

„*Brando è disponibile?*“

Louisa si ji prohlédla od hlavy k patě a zpátky a plné rty jí zvlnil potutelný úsměv.

„*È un po legato.*“

Je tak trochu připoutaný, odpověděla Louisa.

Ze samolibého úsměvu modelky Charlotte získala dojem, že hovoří doslovně.

„Byla byste tak laskavá a odpoutala ho?“ pronesla zdvořile italsky. „Sdělila mu, že přišla Charlotte Parksová. Počkám na něj ve velkém salonu,“ dodala a vešla do domu.

Zamířila do formálního pokoje v půli cesty od haly z bílého mramoru. Slyšela, jak se dveře s bouchnutím zavřely a pak kroky na točitém schodišti, které vedlo do druhého patra. Nahoře se nacházela Brandova ložnice. Charlotte to věděla, protože v ní byla během druhé návštěvy. Tehdy ji svlékl donaha a proměnil v masu rozechvělé touhy. Byla jím natolik očarovaná a jistá vlastní schopností si s ním poradit, jako se vším na světě... ale s Brandem Riccim si nikdo jen tak lehce neporadil. Představoval sílu, se kterou se musí počítat.

Ona síla, celých šest stop a dva palce, teď vešla do salonu. Naštěstí oblečená. V sepraných džínsech, které mu obepínaly stehna, a stříbřitě šedém kašmírovém svetru s výstřihem do V, objímajícím tuhé plochy jeho hrudi, mu to opravdu slušelo. Barva kašmírového svetru mu dokonale ladila k očím i černým vlasům. Byl vysoký, štíhlý a dokonalý. Ještě hezčí, než si vzpomínala. Srdce jí poskočilo v rychlém staccatu, což jejímu klidu moc nepomohlo. Jen letmý pohled na pokožku u jeho hrdla jí připomenul, jaké bylo být na něm nahá. Jeho tělo nejen vypadalo úžasně, uměl ho skvěle rozhýbat. Když byl v ní, cítila snad nejsilnější uspokojení v životě.

Důvěrnosti s ním nebyly jen fyzickou rozkoší.

Zažila pocit klidu a celistvosti, který nedával smysl, protože v jeho minulosti figurovala zlomená srdce. Nenavazoval dlouhé vztahy. Nechtěl mít závazky.

Proto přistoupí na můj návrh, pomyslela si. Uleví se mu, až uslyší, že si se vším poradím.

„Charlotte...“ řekl, když k ní přistoupil a sklonil se, aby ji políbil na tváře. „Co tě přivádí do Florencie?“

„Ty,“ usmála se na něj. „Doufám, že jsem nic nepřerušila.“

Pobaveně se na ni usmál. Věděl, že je jí jasné, při čem evidentně ruší.

„Posadíme se?“ ukázal k elegantním křeslům v bílém pokoji s červenými a korálovými akcenty.

„Ano, díky,“ zvolila křeslo proti jeho.

Seděli u sebe trochu blíž, než uvítala, ale bylo příjemné nestát na nohou. Srdce jí začalo bušit a všechnen klid i chladná sebejistota ji teď opustily. Brando byl úchvatný. Sršel energií, která jí připadala podivně návyková a mocná. V její rodině byli obdivuhodní lidé, ale Brando vyzařoval živočišnost a sílu čistě vlastní jeho osobě. Svou pomocí na ni v tomto domě před šesti měsíci neudělal jen dojem. Silvestr. Jak jí ten večer změnil život...

Při té vzpomínce jí projelo horko a protočil se jí žaludek. Nechtěla tady a teď oživit intenzivní vzpomínky, zatímco je Brando na dosah ruky... a nahoře ho čeká v posteli milenka.

„Louisa musí být asi netrpělivá,“ řekla.

Líně a téměř shovívavě se usmál.

„Louisa se umí dobře zabavit sama.“

Stále se usmíval, ale přimhouřil stříbrné oči. Měl teď ostřejší výraz.

„Kdy jsi přijela do Itálie?“

„Dnes. Nechala jsem si zavazadla v hotelu, ale ještě jsem se nezapsala.“

„Jsi tak žhavá mne vidět?“